

Arrest

nr. 145 992 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. UWASHEMA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 oktober 2014 geeft de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.2. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten , naam : P. voornaam : M. geboortedatum : (...)1985 geboorteplaats : Cox Bazar nationaliteit : Onbepaald het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/10/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(…) ENIG MIDDEL: Schending van het algemene zorgvuldigheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M

Wettelijke bepalingen

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden; Dat dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tót zijn besluit komt; Dat de zorgvuldigheid de overheid verplicht om onder meer zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen;

Dat artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991 bepalen dat "de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd" en dat "in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.";

Dat artikel 62 Vreemdelingenwet eveneens voorziet dat: "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.";

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat hiervoor drie voorwaarden vervuld moeten zijn opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;¹

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet], de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);²

Dat artikel 3 E.V.R.M. dan weer stelt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en/of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen";

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het "non-refoulement" verplichting als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M. beschouwt;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betrokkenen de substantiële gronden moeten voorleggen die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." ;

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, men in de eerste plaats nagaat of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat

in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing;

Dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven men zich dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen³;

Dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip privéleven definieert; Dat beide begrippen autonome begrippen zijn, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM; Dat het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven⁴; Dat het Europees Hof laat gelden dat de persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven⁵;

Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, een feitenkwestie is;

Dat verwerende partij diende te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven; Dat dit afhangt van ofwel de weigering van een voortgezet verblijf, ofwel van het feit of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht;

Dat in de eerste hypothese, de inbreuk wordt onderzocht in het licht van de tweede paragraaf van artikel 8 terwijl in het tweede geval, het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM;

Dat in dit tweede geval, zoals in onderhavig geval, er volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen⁶; Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance”- toets;

Dat als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM⁷;

Dat men dient rekening te houden met enerzijds het feit dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niet louter de goede wil of een praktische regeling uitmaakt⁸ en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet⁹;

Dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben;

Toepassing in onderhavig geval

Dat ten eerste verzoeker een schending vaststelt van de motiveringsplicht in combinatie met de algemene zorgvuldigheidsplicht aangezien bestreden beslissing geen rekening blijkt te houden met de concrete, relevante en pertinente elementen van zijn situatie;

Dat bestreden beslissing slechts vaststelt dat een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten verder niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd;

Dat ten tweede de tenuitvoerlegging van bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikelen 3 en 8 E.V.R.M.;

Dat verzoeker namelijk zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolgingen en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade voortvloeiende uit zijn homoseksuele relatie in Bangladesh en afkomst als Rohingya; Dat verzoeker reeds omwille van zijn seksuele relatie werd blootgesteld aan onmenselijke behandeling;

Dat verzoeker namelijk omwille van seksuele betrekkingen met een andere man blootgesteld werd aan onmenselijke behandeling;

Dat de situatie in Bangladesh betreffende zulke relaties onrustwekkende blijkt te zijn:

*'Like women sex workers, men who have sex with men are abducted. raped. physically assaulted. and subject to extortion by police and mastans. Men who have sex with men are sometimes arrested and abused without being charged with any crime. They have no effective means of lodging official complaints about the abuses they experience. The police also sometimes harass, beat, and arrest men engaging in HIV/AIDS outreach work. Moreover, men who have sex with men are discriminated against by the wider society: turned away from jobs and harassed at school. An old colonial law against "carnal intercourse" is interpreted to criminalize men who have sex with men. These violations stem from and result in a subjugated, subhuman status for this group of people while simultaneously undermining Bangladeshi capacity to fight an emerging AIDS epidemic.'*³¹⁵

'HRW stated that gay men interviewed by them also reported that they were regularly subjected to extortion by both police and mastans: those men who engaged in prostitution said that their clients were also subject to extortion. Some of those interviewed reported that they had been arrested under Section 54 of the Criminal Procedure Code: this had not led to criminal charges or prosecution. but rather to abuses such as extortion and physical assault. They did not see any merit in bringing an official complaint about police or mastan abuse, as they believed the police would not act on such a complaint.'

316 Human Rights Watch has recorded that only 17 individuals were interviewed in depth for this report; the respondents were identified through organisations of sex workers, organisations for gay men, needle exchange programs and/or drug rehabilitation programs. 317¹⁰

Dat hieruit blijkt dat verzoeker omwille van zijn relatie met een man een risico loopt op willekeurige gewelddaden; Dat relaties tussen twee mannen in het land van herkomst strafrechtelijk kunnen worden bestraft; Dat uit dit rapport eveneens blijkt dat de burgers geen hulp kunnen inroepen vanwege de autoriteiten;

Dat eveneens dit te worden onderstreept dat verzoeker al bijna twee jaar in België verblijft;

Dat verzoeker op 5 november 2012 een asielaanvraag indiende en slechts op 7 oktober 2014 werd gehoord;

Dat verzoeker bijgevolg ondertussen hechte banden heeft opgebouwd in het Rijk en zich in die mate heeft geïntegreerd dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen;

Dat verzoeker namelijk in België werkt, vrienden heeft gemaakt en zich volledig heeft geïntegreerd;

Dat verzoeker in 2013 een arbeidskaart ontving en deze in mei 2014 nogmaals voor één jaar werd verlengd; Dat verzoeker eveneens gedurende één jaar vast werk had; (stukken 3 en 4)

Dat verzoeker verder weinig tot geen banden meer heeft met zijn land van herkomst;

Dat bestreden beslissing geen blijkt geeft van rekening te houden met de individuele, concrete omstandigheden van verzoeker; Dat de beoordeling van het al dan niet bestaan van een gezins- en/of privéleven een feitenkwestie uitmaakt;

Dat de beoordeling dus in concreto dient te gebeuren;

Zodat uit dit alles ontegensprekelijk blijkt dat de tenuitvoerlegging van bestreden beslissing manifest een schending zou uitmaken van het algemene zorgvuldigheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M.;

Dat bestreden beslissing de feitelijke gegevens niet heeft beoordeeld, evenmin de eventuele blootstelling aan onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 E.V.R.M., en ook artikel 8 E.V.R.M. niet respecteer; (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij, wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel, zich enkel beperkt tot de loutere vermelding dat

volgens haar de *“bestreden beslissing geen rekening blijkt te houden met de concrete, relevante en pertinente elementen van zijn situatie; Dat bestreden beslissing slechts vaststelt dat een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen; Dat het bevel om het grondgebied te verlaten verder niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd”*. Dit argument klopt echter niet. De bestreden beslissing bevat immers ook volgend motief dat de verzoekende partij niet betwist: *“(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”* Het voornoemde argument van de verzoekende partij mist derhalve feitelijke grondslag. Met de loutere bewering dat de opgeworpen bepalingen en beginselen zouden geschonden zijn, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit in concreto ook het geval is, zeker niet gezien bovenvermeld niet betwiste motief van de bestreden beslissing.

Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) betreft, herhaalt de verzoekende partij haar asielmotieven. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van de verzoekende partij werd behandeld door het Commissariaat-generaal. De verzoekende partij betwist overigens niet het volgende motief van de bestreden beslissing : *“Op 16/10/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen”*. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij asiel heeft aangevraagd in België waarbij zij gewag maakte van een vrees voor haar leven bij terugkeer naar haar land van herkomst. Tevens blijkt dat deze aanvraag grondig werd onderzocht waarbij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet zodat door de asielinstanties werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Door louter haar asielmotieven te herhalen maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM betoogt de verzoekende partij als volgt: *“Dat verzoeker bijgevolg ondertussen hechte banden heeft opgebouwd in het Rijk en zich in die mate heeft geïntegreerd dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen; Dat verzoeker namelijk in België werkt, vrienden heeft gemaakt en zich volledig heeft geïntegreerd; Dat verzoeker in 2013 een arbeidskaart ontving en deze in mei 2014 nogmaals voor één jaar werd verlengd; Dat verzoeker eveneens gedurende één jaar vast werk had; (stukken 3 en 4) Dat verzoeker verder weinig tot geen banden meer heeft met zijn land van herkomst; Dat bestreden beslissing geen blijkt geeft van rekening te houden met de individuele, concrete omstandigheden van verzoeker; Dat de beoordeling van het al dan niet bestaan van een gezins- en/of privéleven een feitenkwestie uitmaakt;”*.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij met geen woord rept over enige gezinssituatie. Verder heeft zij het enkel over haar beweerde lang verblijf in het Rijk en haar integratie. Daarmee maakt zij echter niet aannemelijk dat zij in België over een gezins- of privéleven zou beschikken in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij maakt de schending van deze bepaling dan ook niet aannemelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC